

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně:

Obec Losiná

sídlem Losiná 11, 332 04 Losiná,

zastoupena JUDr. Karlem Havlem, advokátem,

sídlem Martinská 608/8, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje,

sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

za účasti osob

zúčastněných na
řízení:

1. **B. E.,**
bytem X,
2. **Bc. I. L.,**
bytem X,
3. **Ing. J. V.,**
bytem X,
4. **P&P Březina Servis s. r. o.,** IČO 26351919,
sídlem Losiná 303, 332 04 Losiná,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2022, č. j. PK-RR/5220/21

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 9. 6. 2022, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2022, č. j. PK-RR/5220/21 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Starý Plzenec, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 8. 2021, č. j. 3039/2011/MěÚSP-115, ve znění opravného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. 9. 2021, č. j. 3039/2011/MěÚSP-116 (dále společně jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad rozhodl podle § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v době zahájení předmětného územního řízení (dále jen „stavební zákon“) a podle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření tak, že vydal rozhodnutí o umístění stavby „Betonárna Losiná“ na několika pozemcích v katastrálním území Losiná u Plzně (dále jen „předmětná stavba“). Stavební úřad současně podrobně vymezil druh a účel umísťované stavby, umístění stavby na pozemku, určení prostorového řešení stavby a území dotčeného vlivy stavby a rovněž stanovil podmínky pro umístění a projektovou přípravu předmětné stavby. V neposlední řadě stavební úřad v rámci prvostupňového rozhodnutí též rozhodl o námitkách podaných účastníky správního řízení.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně ve své žalobě strukturovala žalobní důvody do dvou částí, a to jednak části označené jako „vady řízení“, jednak části označené jako „vady rozhodnutí“.
4. V části „vady řízení“ žalobkyně úvodem konstatovala, že napadené rozhodnutí je v předmětném správním řízení již šestým rozhodnutím žalovaného, když správní řízení bylo zahájeno již 2. 12. 2011 a v průběhu řízení mj. došlo ke ztrátě správního spisu. Podle žalobkyně správní spis se stal nepřehledným. Žalobkyně pro zjednodušení v plném rozsahu odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém je celý průběh správního řízení podrobně popsán. Podle názoru žalobkyně postup správních orgánů jeví vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
5. Žalobkyně v dané souvislosti předně namítala rozpor s § 6 správního řádu. Předmětné správní řízení bylo správními orgány obou stupňů rozhodováno celkem šestkrát. Důvodem tohoto, co do délky času řízení zcela neobvyklého postupu, nebyl „obstrukční“ postup žalobkyně, ale nekoordinovaný a nesystematický postup správních orgánů. Neobstojí ani případná argumentace o složitosti kauzy. Samozřejmě ztráta spisu věc značně zkomplikovala, ale tato skutečnost nemůže jít k tíži stran.
6. Dále žalobkyně namítala, že již dne 20. 1. 2012 podala návrh na přerušení řízení dle § 88 stavebního zákona z důvodu účelnosti a hospodárnosti řízení, ovšem stavební úřad o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

tomto návrhu rozhodl až v (prvním) územním rozhodnutí ze 14. 2. 2012 formou rozhodnutí o námitkách účastníků řízení tak, že návrh zamítl. Žalobkyně dále podala dne 2. 5. 2016 návrh na zastavení řízení, eventuálně návrh na přerušení řízení, a to opět z důvodu účelnosti a hospodárnosti řízení, přičemž stavební úřad sice návrhu na přerušení řízení vyhověl, avšak žalovaný (jako odvolací orgán) dané rozhodnutí o přerušení řízení zrušil. Žalobkyně poté argumentovala, že i v dalším průběhu správního řízení byly dány podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, avšak správní orgány řízení nikdy pravomocně nezastavily, v důsledku čehož se správní spis stal zcela nepřehledným. Návrhy na zastavení řízení žalobkyně učinila z toho důvodu, že žadatel opakovaně nedodržel lhůty k doplnění své žádosti o příslušné listiny a stavební úřad opakovaně tyto lhůty žadateli prodlužoval. Žalobkyně rovněž namítala, že s některými jejími návrhy na zastavení řízení se správní orgány procesně nevypořádaly, když je pouze okomentovaly ve svých meritorních rozhodnutích. Podle názoru žalobkyně je z obsahu celého spisu zřejmé, že prakticky podstatná část rozhodnutí procesních a zejména pak rozhodnutí ve věci samé byla vydávána v rozporu s § 71 odst. 3 správního řádu v důsledku neúplného podání (žádosti) žadatele a nedůsledného postupu stavebního úřadu, který blahovolně vyhovoval žádostem žadatele o prodlužování lhůt pro doplnění žádosti.

7. Žalobkyně dále označila za závažnou procesní vadu prvostupňového rozhodnutí to, že dané rozhodnutí je zcela nepřehledné, dostatečně neodůvodněné, tedy nepřezkoumatelné. Jelikož žalovaný takové rozhodnutí akceptoval, je třeba i napadené rozhodnutí ze stejných důvodů označit jako vadné. Žalobkyně poté odkázala na § 68 odst. 3 správního řádu a současně na str. 31 až 34 prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovanému vytýkala, že i přesto prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rovněž se na tomto místě své žaloby dovolávala § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého soud zruší napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Dále pak odkázala na judikaturu správních soudů a Ústavního soudu k výkladu pojmu nepřezkoumatelnost rozhodnutí, z níž bez bližšího vysvětlení či aplikace na posuzovaný případ odcitovala některé právní závěry.
8. V části žaloby „vady rozhodnutí“ žalobkyně namítala, že prvostupňové rozhodnutí, potvrzené napadeným rozhodnutím, bylo vydáno v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, tedy v rozporu s § 90 písm. b) stavebního zákona. Stavební úřad rozhodl, že předmětná stavba má být umístěna na pozemcích, které svým funkčním využitím spadají do ploch určených k zástavbě lehkou výrobou, a dle názoru žalobkyně provoz betonárny nelze považovat za lehkou výrobu. Podle žalobkyně stavební úřad se zcela nedostatečně vypořádal s touto námitkou, když se nezabýval úvahou, zda na základě systematického výkladu lze také dovodit, že dané plochy jsou určeny k vybudování betonárny, jako těžkého provozu značně zatěžujícího své okolí. Takové vypořádání žalobkyně považuje za zcela nedostatečné, když neobsahuje úvahu o jejím posouzení stavebním úřadem.
9. Žalobkyně rovněž poukázala na vliv stavby na životní prostředí, když namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 90 písm. e) stavebního zákona. Podle žalobkyně stavební úřad pouze odkázal na závěr zjišťovacího řízení Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 29. 8. 2011, č. j. ZP8471//11, potvrzený sdělením ze dne 19. 5. 2014. Stavební úřad se vůbec nevypořádal s tím, že závěr zjišťovacího řízení nenahrazuje vyjádření orgánů státní správy, ani příslušná povolení podle zvláštních předpisů. Závěr zjišťovacího řízení je pouze podkladem pro rozhodování v příslušných správních řízeních, proto pouhý odkaz na něj je podle

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobkyně zcela nedostatečný, neboť chybí vlastní úvaha správního orgánu. Byť si žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí vyžádal stanovisko Ministerstva životního prostředí ke zjišťovacímu řízení, nemohl tím zhojit skutečnost, že stavební úřad na závěry zjišťovacího řízení jen odkázal.

10. Závěrem této druhé části žalobních důvodů žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí je dále v rozporu s § 92 odst. 2 stavebního zákona, když se stavební úřad ani žalovaný nevypořádali dostatečně s námitkou týkající se skutečné kapacity záměru, která se liší od údajů uváděných žadatelem v předkládané projektové dokumentaci. Žalobkyně odkázala na znění její námitky uvedené v čl. VI. námitek ze dne 31. 3. 2014 a konstatovala, že stavební úřad pouze doslovně přejal vyjádření žadatele, aniž by si učinil sám vlastní názor nebo opatřil potřebné podklady.
11. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 7. 2022 navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve stručně vymezil předmět řízení a poté se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám.
13. K námitkám týkajícím se délky správního řízení žalovaný uvedl, že délka řízení, případně nečinnost správního orgánu, nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Podle žalovaného není stavba betonárny na území obce jednoduchý záměr k projednání.
14. K námitce o nevyhovění návrhu na přerušení řízení podle § 88 stavebního zákona žalovaný uvedl, že z textu odkazovaného ustanovení (platného v době vedení územního řízení o umístění předmětné stavby) jednoznačně vyplývá, že o přerušení řízení rozhoduje stavební úřad na základě své správní úvahy, nikoliv na návrh účastníka řízení. Podle § 64 odst. 2 správního řádu může stavební úřad přerušit řízení o žádosti na požádání žadatele, kterým žalobkyně nebyla. Stavební úřad tedy nepochybil, když návrhy žalobkyně na přerušení územního řízení vypořádal v odůvodnění rozhodnutí ve věci.
15. K námitce o nevyhovění návrhu na zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu žalovaný uvedl, že důvody pro zastavení řízení o žádosti jsou taxativně stanoveny v § 66 odst. 1 správního řádu a návrh účastníka řízení mezi tyto důvody nepatří. Pokud stavebník požádá o prodloužení lhůty k doplnění žádosti, je stavební úřad oprávněn na základě své správní úvahy této žádosti vyhovět.
16. K námitkám nepřehlednosti, nedostatečného odůvodnění a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný upozornil, že žalobkyně neuvádí, v čem konkrétně vidí neodůvodněnost a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, a že pouze cituje z judikatury správních soudů. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu žalobkyně uplatnila již v odvolání a žalovaný se s tím vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 23 až 25), na které odkázal.
17. K namítanému rozporu stavebního záměru s cíli a úkoly územního plánování žalovaný uvedl, že stejnou námitku již žalobkyně uplatnila v odvolání proti prvostupňovému

rozhodnutí a žalovaný se s tím vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 27), na které odkázal.

18. K namítanému rozporu prvostupňového rozhodnutí s § 90 písm. e) stavebního zákona žalovaný uvedl, že námitku nedostatečného posouzení vlivů stavebního záměru na životní prostředí žalobkyně rovněž uplatnila již v odvolání a žalovaný se s ním rovněž vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 26 a 27), na které odkázal.
19. Rovněž k námitce nedostatečného vypořádání námitky týkající se skutečné kapacity stavebního záměru žalovaný uvedl, že shodnou námitku žalobkyně taktéž uplatnila již ve svém odvolání a žalovaný se i s touto námitkou vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 28), na které odkázal.
20. Závěrem žalovaný označil uplatněné žalobní námitky za nedůvodné, přičemž trval na tom, že jeho postup byl v souladu s právními předpisy.

IV.

Osoby zúčastněné na řízení

21. Žalobkyně ve své žalobě výslovně označila jako osobu zúčastněnou na řízení (dále též jen „OZNŘ“) společnost P&P Březina servis s. r. o., jakožto žadatele o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby (dále též jen „žadatel“).
22. Soud učinil výzvu žadateli a dalším potenciálním OZNŘ, a to adresně všem účastníkům předmětného správního řízení, kterým bylo doručováno napadené rozhodnutí. Ze správního spisu pak již žádná další potenciální OZNŘ nevyplynula. Soud rovněž učinil dne 22. 6. 2022 výzvu ostatním potenciálním OZNŘ vyvěšením na úřední desce soudu a příslušného obecního úřadu (v návaznosti na opatření předsedy senátu ze dne 22. 6. 2022 o doručení vyvěšením na úřední desce). Ve stanovené lhůtě soudu písemně oznámily svůj zájem účastnit se předmětného řízení v rubrice tohoto rozsudku označené čtyři OZNŘ.
23. OZNŘ č. 1 a 2 ve společném podání pouze uvedli, že vedle logických provozních rizik představuje realizace betonárky předpoklady pro další budoucí expanzi a rozšiřování průmyslového areálu APB Losiná v těsné blízkosti bytové zástavby a zásadně omezuje budoucí využitelnost i cenu jejich pozemků. OZNŘ č. 3 se podáním ze dne 7. 8. 2022 vyjádřila ve věci samé tak, že soudu předložila námitky k záměru předmětné stavby, které ve správním řízení podala dne 9. 5. 2016 na podatelnu Městského úřadu ve Starém Plzenci a na kterých se nic nezměnilo. Upozornila, že mu dodnes nebylo na jeho námitky odpovězeno. Ani OZNŘ č. 1 a 2, ani OZNŘ č. 3 ve svých podáních neučinily žádný návrh ve vztahu k předmětné žalobě, resp. k napadenému rozhodnutí. OZNŘ č. 4 se ve věci samé nevyjádřila.

V.

Průběh řízení

24. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 11. 4. 2022. Předmětná žaloba byla soudu doručena dne 9. 6. 2022.
25. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobkyně byla účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu a následně i napadené rozhodnutí žalovaného. Žaloba pak směřuje proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí), byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, proti kterému již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.

26. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím vyslovili souhlas jak žalobkyně (viz vyjádření žalobkyně ze dne 15. 6. 2022, č. l. 27), tak i žalovaný (viz vyjádření žalovaného ze dne 4. 7. 2022, č. l. 55).

VI.

Posouzení věci soudem

27. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady napadeného rozhodnutí neshledal.
28. Po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávané věci soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
29. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí v předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Žalobkyně jako důkazní návrhy označila toliko správní spisy stavebního úřadu a žalovaného, přičemž ale platí, že správní spisy jsou podkladem pro rozhodnutí správního soudu, které soud jako celek k důkazu neprovádí. Žalovaný ani OZNŘ žádné důkazní návrhy neučinili. Námitky ze dne 9. 5. 2016, včetně příloh, předložené od OZNŘ č. 3 nebyly označeny jako důkazní návrh a navíc byly pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby nadbytečné.
30. Pokud jde o průběh správního řízení, pak ten je podrobně shrnut v úvodní pasáži napadeného rozhodnutí. Soud z předloženého správního spisu nezjistil, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci úvodního shrnutí správního řízení něco podstatného opomněl. Soud proto nepovažoval za účelné opětovně rekapitulovat průběh správního řízení, zvláště když samotná žalobkyně na shrnutí průběhu správního řízení obsažené v úvodu napadeného rozhodnutí výslovně odkázala, aniž by v dané souvislosti cokoli namítala. Soud proto pouze pro přehlednost rámcově shrne některé hlavní skutečnosti z předmětného územního řízení, které považuje za relevantní pro své posouzení, přičemž v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
31. Dne 2. 12. 2011 bylo zahájeno územní řízení o umístění předmětné stavby, a to podáním žádosti, v níž byl jako původní žadatel označen subjekt Petr Březina – APB Plzeň, IČ 16669711. V průběhu řízení došlo ke změně žadatele v důsledku změny stavebníka, když novým žadatelem se v roce 2015 stala OZNŘ č. 4 (tj. společnost P&P Březina servis s. r. o.).
32. V předmětném územním řízení stavební úřad o předmětné žádosti rozhodoval opakovaně, když v pořadí prvních pět rozhodnutí stavebního úřadu bylo vždy v odvolacím řízení zrušeno žalovaným, a to zejména pro nepřezkoumatelnost a pro

rozpor s právními předpisy, a věc vždy byla vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení a rozhodnutí.

33. V průběhu předmětného správního řízení došlo ke ztrátě originálu správního spisu stavebního úřadu. Stavební úřad dne 5. 1. 2015 odeslal spis se svým stanoviskem prostřednictvím České pošty odvolacímu orgánu k provedení odvolacího řízení, ovšem zásilka odvolacímu orgánu doručena nebyla, neboť došlo k její ztrátě. Tímto nastalým stavem se žalovaný podrobněji zabýval především ve svém rozhodnutí ze dne 14. 8. 2015, přičemž následně byly stavebním úřadem učiněny procesní úkony za účelem rekonstrukce správního spisu, a to za součinnosti účastníků správního řízení a dotčených orgánů.
34. Až v pořadí šesté rozhodnutí stavebního úřadu, tj. v úvodu tohoto rozsudku specifikované prvostupňové rozhodnutí ze dne 23. 8. 2021 (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 15. 9. 2021, kterým stavební úřad opravil zřejmé nesprávnosti ve výroku svého rozhodnutí), konečně v odvolacím řízení obstálo, když jej žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím.
35. Vydání napadeného rozhodnutí předcházelo odvolací řízení iniciované odvoláním podaným žalobkyní proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 8. 2021. Žalobkyně nejprve podala blanketní odvolání ze dne 15. 9. 2021, které k výzvě žalovaného doplnila podáním ze dne 13. 10. 2021. Jelikož odvolání žalobkyně směřovalo i proti závaznému stanovisku Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 15. 11. 2011, č. j. ŽP/12061/11 (dále jen „*závazné stanovisko KÚ PK*“), jímž byl udělen souhlas s umístěním středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, žalovaný požádal postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu nadřízený dotčený orgán o přezkoumání daného závazného stanoviska. Ministerstvo životního prostředí (dále jen „*MŽP*“) svým závazným stanoviskem ze dne 28. 2. 2022, č. j. MZP/2022/520/117 (dále jen „*závazné stanovisko MŽP*“) potvrdilo závazné stanovisko KÚ PK. Žalovaný poté opatřením ze dne 2. 3. 2022 vyrozuměl účastníky řízení o doplnění tohoto podkladu do spisu, možnosti se s ním seznámit a vyjádřit se k němu ve stanovené lhůtě, přičemž žádný z účastníků řízení této možnosti nevyužil. Poté žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a dospěl k následujícím finálním závěrům: (i) územní řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí, bylo v souladu se stavebním zákonem, (ii) v řízení bylo postupováno v součinnosti s dotčenými orgány a účastníky řízení, (iii) procesní práva účastníků byla zachována, (iv) účastníci měli možnost uplatňovat své námítky a vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí i nahlížet do spisu, (v) veřejnost měla v řízení možnost uplatnit své připomínky. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí, ve znění opravného rozhodnutí, bylo vydáno v souladu s právními předpisy (stavebním zákonem a správním řádem) a bylo i věcně správné, a proto odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
36. Úvodem posouzení výše shrnutých žalobních námitek soud předesílá, že se zabýval pouze těmi námitkami, které žalobkyně formulovala ve své žalobě. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že *není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta – viz čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny a § 36 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 a dále též rozsudek*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019 – 42). Dále dle ustálené judikatury platí, že *obecnost žalobních tvrzení obsažených v žalobě determinuje i obecný rámec soudního přezkumu*. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020 – 47, v němž se uvádí: „Soudní řízení správní je postaveno na *dispoziční zásadě* (vyjádřené např. v § 5 s. ř. s.). Znamená to jednak to, že *správní soud jedná na návrh*, ale i to, že *žalobce předurčuje rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí formulací žalobních bodů*. Je na žalobci, aby v žalobě uvedl *konkrétní skutková tvrzení a na ně navázanou konkrétní právní argumentaci a aby vysvětlil, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah, hodnocení a závěrů se vůči němu správní orgán dopustil*. Pokud žalobce *poukazuje na okolnosti, které jsou zachyceny ve správním spise, nemůže odkázat pouze obecně na spis nebo na jeho část, ale musí označit konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené tak, aby bylo patrné, jaké jejich aspekty považuje za nezákonné* (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Asz 2/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).“

37. V recentním rozsudku ze dne 19. 7. 2023, č. j. 1 Afs 111/2022 – 30, bod [14], Nejvyšší správní soud poukázal na judikaturu správních soudů, podle které: [...] *pouhé zopakování odvolacích námitek ve správní žalobě podstatně snižuje žalobcovy šance na úspěch*. Takto se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v bodě 16 rozsudku z 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018 - 63, dle kterého *„žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty“*. S tím souvisí i další ustálená judikatura kasačního soudu, dle níž *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (rozsudek NSS z 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, 1350/2007 Sb. NSS.).“
38. Žalobkyně vůči napadenému rozhodnutí uplatnila pouze obecně formulované žalobní námitky, které rozdělila do dvou skupin. Zaprvé žalobkyně namítala vady řízení, které spatřovala zejména v nepřezkoumatelnosti prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí, a dále v procesním postupu stavebního úřadu, který nevyhověl návrhům žalobkyně na přerušení a zastavení řízení. Zadruhé žalobkyně v žalobě namítala vady rozhodnutí, které se obsahově shodovaly s tvrzenými vadami namítanými již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, a to konkrétně rozpor s § 90 písm. b) stavebního zákona (rozpor s cíli a úkoly územního plánování), rozpor s § 90 písm. e) stavebního zákona (nedostatečné posouzení vlivu předmětné stavby na životní prostředí) a rozpor s § 92 odst. 2 stavebního zákona (nedostatečné posouzení námitek týkajících se skutečné kapacity předmětné stavby). Žalobkyně přitom vůbec nezohlednila odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný reagoval na v odvolání namítané vady rozhodnutí stavebního úřadu, když jej pouze označila za nedostatečné, aniž by s ním blíže polemizovala, resp. uvedla konkrétní argumenty.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

39. S ohledem na právě uvedené soudu v posuzovaném případě nezbylo než obecně formulované žalobní námitky posoudit obecněji, aby dostál dispoziční zásadě, jakož i zásadě rovnosti účastníků řízení.
40. Z prvního okruhu žalobních námitek se soud nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně totiž namítala nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, kterou spatřovala v jeho nepřehlednosti a nedostatečném odůvodnění, přičemž stejné vady připisovala i napadenému rozhodnutí z důvodu, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí akceptoval.
41. K námitce nepřezkoumatelnosti soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019 – 60, bod [22]). Dále pak z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, bod [24]) vyplývá, že *„přezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).“* Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, bod [22]). Zároveň nutno zdůraznit, že nesouhlas žalobkyně s výkladem učiněným správními orgány nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností jejich rozhodnutí, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí je objektivní překážkou znemožňující soudu dané rozhodnutí přezkoumat (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018 – 45, bod [15]).
42. Soud má za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný dostál všem požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí, neboť jím vydané napadené rozhodnutí je srozumitelné a náležitě odůvodněné. Žalovaný poté, co v úvodní části svého rozhodnutí popsal průběh územního řízení (tedy všech šest projednání věci stavebním úřadem) a konstatoval obsah námitek uplatněných vůči umístění předmětné stavby (str. 2 až 11 napadeného rozhodnutí), uvedl obsah odvolacích námitek uplatněných žalobkyní v jejím odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (str. 11 až 15 napadeného rozhodnutí). Dále pak žalovaný popsal svůj procesní postup při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí, včetně postupu dle § 149 odst. 7 správního řádu, kdy si vyžádal závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu pro ochranu životního prostředí, jakož i zjištění, z nichž ve svém posouzení odvolacích námitek vycházel (str. 15 až 18 napadeného rozhodnutí). Žalovaný rovněž doplnil, resp. upřesnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, což mj. souviselo s opravou výroku prvostupňového rozhodnutí prostřednictvím opravného rozhodnutí vydaného stavebním úřadem dne 15. 9. 2021, přičemž provedené úpravy a doplnění vysvětlil (str. 18 až 23 napadeného rozhodnutí). Poté žalovaný přistoupil k přezkoumání

prvostupňového rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek, přičemž jednotlivé námitky uplatněné žalobkyní v jejím odvolání náležitě vypořádal, včetně námitek směřujících proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu pro ochranu životního prostředí (str. 23 až 31 napadeného rozhodnutí). Žádná z podstatných námitek žalobkyně uplatněných v předmětném územním řízení tak nezůstala nevypořádána, a to včetně žalobkyní namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, kterou žalobkyně opakovala i ve své žalobě. Soud tak shledal odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu ve spojení s odůvodněním napadené rozhodnutí žalovaného jako srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Soud proto hodnotil obecně formulovanou námitku žalobkyně o nepřezkoumatelnosti předmětných správních rozhodnutí jako nedůvodnou.

43. Pokud jde o další žalobkyní namítané procesní vady, kterých se měl dopustit stavební úřad v průběhu předmětného územního řízení, pak soud uvádí, že je rovněž neshledal důvodnými, a to z následujících důvodů.
44. Jakkoli lze souhlasit s žalobkyní v tom, že délka předmětného územního řízení byla značná a nestandardní, tak je třeba na druhé straně přitakat argumentu žalovanému, že ani přespršilišná délka řízení, případně nečinnost správního orgánu nemohou samy o sobě způsobit nezákonnost v daném řízení nakonec vydaného správního rozhodnutí. Námitka žalobkyně o porušení § 6 správního řádu je tudíž pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v daném případě irelevantní.
45. Soud se rovněž ztotožnil s žalovaným v tom, že stavební úřad nebyl povinen vyhovět návrhu žalobkyně na přerušení či jejímu návrhu na zastavení řízení. Důvody pro přerušení územního řízení jsou stanoveny v § 88 stavebního zákona, resp. obecně v § 64 správního řádu, přičemž stavební úřad z těchto zákonných mezí nevybočil. Přerušování řízení se neděje na žádost účastníků správního řízení, ale v zákonem stanovených případech, s výjimkou přerušování dle § 64 odst. 2 správního řádu, kdy může dojít k přerušování řízení o žádosti na požádání žadatele, tím ovšem žalobkyně v předmětném územní řízení nebyla, jak správně upozornil žalovaný. Soud souhlasil s žalovaným i v tom, že bylo dostačující, pokud se stavební úřad s návrhy žalobkyně na přerušování územního řízení vypořádal v odůvodnění daného rozhodnutí ve věci samé. Stavební úřad rovněž nebyl povinen na návrhy žalobkyně zastavit předmětné územní řízení, byl-li toho názoru, že zákonné důvody pro zastavení řízení o předmětné žádosti stanovené v § 66 odst. 1 správního řádu, resp. § 92 odst. 2 stavebního zákona nebyly naplněny. Bylo přitom v kompetenci stavebního úřadu, aby k žádosti žadatele prodloužil lhůtu k doplnění žádosti, a to i opakovaně.
46. Zmiňovala-li žalobkyně ztrátu správního spisu, pak je třeba uvést, že žalovaný se touto okolností zabýval na str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, jakým způsobem se správní orgány se ztrátou správního spisu vypořádaly a jak byla ošetřena procesní práva účastníků řízení. Správní spis byl postupně rekonstruován, v současnosti je řádně očíslován a přehledně členěn, tudíž podle názoru soudu není nepřehledný, přičemž svým rozsahem odpovídá délce řízení. Žalobkyně neuvedla, co konkrétně ve správním spisu postrádá, případně, co by naopak mělo přebývat či z jakých konkrétních důvodů a v jakých částech by měl být správní spis nepřehledným.
47. K namítaným procesním vadám soud doplňuje, že žalobkyně v žalobě ani netvrdila, jak by se tvrzené procesní nedostatky měly negativně dotknout její právní sféry. Na tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

místě je třeba připomenout ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které: „Obecně platí, že „[s]oudní řád správní je svojí povahou ‚obrannou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 34). Soud ve správním soudnictví v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. chrání subjektivní veřejná práva žalobce (zde stěžovatelky) a rozhodnutí žalovaného přezkoumává z hlediska namítaných konkrétních porušení těchto práv.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020 – 40, bod [15]).

48. Ve vztahu k první skupině žalobních námitek soud uzavírá, že posouzení stavebního úřadu ve spojení s posouzením žalovaného je jako celek plně přezkoumatelné a současně že se správní orgány nedopustily žádné podstatné vady řízení, která by vedla k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud proto mohl přistoupit k posouzení důvodnosti druhé skupiny žalobních námitek, které žalobkyně souhrnně označovala jako „vady rozhodnutí“.
49. Podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v relevantním znění platilo a stále platí, že účastníkem územního řízení je (vedle žadatele) i obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Podle § 89 odst. 4 stavebního zákona platilo a platí, že obec uplatňuje v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce.
50. Podle § 90 stavebního zákona (v relevantním znění účinném v roce 2011) platilo, že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územní plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
51. Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona v relevantním znění platilo následující: Územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 2 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení platilo, že není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

52. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně vůči napadenému rozhodnutí namítala tři vady, které rovněž namítala v odvolacím řízení vůči prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, aniž by konkrétním způsobem brojila proti odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný vyjádřil mj. i k těmto třem namítaným vadám.
53. Žalobní námitka dovolávající se rozporu s § 90 písm. b) stavebního zákona (pro rozpor s cíli a úkoly územního plánování) směřovala pouze proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, když stála na tvrzení, že stavební úřad se nevypořádal s námitkou žalobkyně, že předmětná stavba má být umístěna na pozemcích, které svým funkčním využitím spadají do ploch určených k zástavbě lehkou výrobou, což stavba betonárny není. Žalovaný se ovšem s touto námitkou v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal, když uvedl zejména následující: *„Za současného stavu věci se jedná o námitku bezpředmětnou, neboť z jejího obsahu je zřejmé, že byla proti stavbě vznesena ve vztahu k předchozímu územnímu plánu obce Losiná, který v průběhu řízení pozbyl platnosti. V platném územním plánu Losiná, který nabyl účinnosti dne 22.10.2014 v místě umístění stavby nejsou řešeny „Plochy výroby a služeb - lehká výroba“, jak tomu bylo v již neplatném územním plánu. Je proto bezpředmětné se nyní zabývat tím, zda betonárna, respektive výroba betonových směsí, může být považována za „výrobu lehkou“. [...] Ačkoliv je zřejmé, že námitkou je namítán rozpor záměru s již nepatným územním plánem, což je zjevné také z toho, kdy byla námitka do řízení uplatněna prvně 19.01.2012 (nový platný územní plán Losiná nabyl účinnosti 22.10.2014), když odvolatel na této své námitce v řízení dále setrval, přesto se stavební úřad s touto námitkou, respektive i s opakujícími se námitkami obdobného obsahu zabýval, když je patrně vyhodnotil obecně jako námitku rozporu s územním plánem a na podkladě navrhovaného záměru a platného územního plánu se k nim v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil. Posouzením souladu záměru s platným územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování se pak stavební úřad zabýval také v rámci posouzení záměru podle ust. § 90 stavebního zákona. Odvolací orgán se neztotožňuje s názorem odvolatele, že si stavební úřad neučinil vlastní názor, zda záměr ovlivní krajinný ráz a zda nenarušuje cíle a úkoly územního plánování a že se s námitkami vypořádal pouhým konstatováním, že podle žadatelem opatřené studie nebude panorama obce ovlivněno nad míru únosnou. Stavební úřad se touto problematikou zabývá na různých místech odůvodnění svého rozhodnutí (například na straně 20, 32-33 atd.), a to jak v rámci v rámci vypořádání námitek účastníků, tak i při posouzení souladu záměru podle ust. § 90 stavebního zákona. Podle názoru odvolacího orgánu se stavební úřad s námitkami vypořádal dostatečně.“* Na doplnění pak soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 4 As 63/2018 – 28, v němž se v bodě [20] připomíná, že „[...] z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování souladu s územně plánovací dokumentací je rozhodný stav územně plánovací dokumentace ke dni vydání rozhodnutí nikoli ke dni podání žádosti.“. Výchozí úvahy žalovaného pro posouzení této námítky žalobkyně tedy byly správné. Za situace, kdy žalobkyně vůči tomuto posouzení žalovaného nic nenamítala, soud není oprávněn za ni domýšlet právní argumenty a námitky, tudíž mu nezbylo, než uvedenou námitku shledat nedůvodnou.
54. Pokud jde o tvrzený rozpor s § 90 písm. e) stavebního zákona (pro nedostatečné posouzení vlivu předmětné stavby na životní prostředí), pak i v případě této námítky šlo o zopakování jedné z odvolacích námitek. Rovněž s touto námitkou se žalovaný

v napadeném rozhodnutí vypořádal, přesto žalobkyně v žalobě tuto námitku zopakovala, aniž by na odůvodnění napadeného rozhodnutí reagovala, resp. předložila konkrétní argumenty, pro které by odůvodnění žalovaného nemělo obstát. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (na str. 26 a 27) v dané souvislosti uvedl zejména následující: „V daném případě byl KÚPK, OŽP vydán závěr zjišťovacího řízení ze dne 29.08.2011 zn. ŽP/8471/11, který byl doložen k žádosti žadatele. Následně byla jeho platnost a využitelnost pro dané řízení potvrzena vyjádřením KÚPK, OŽP ze dne 19.05.2014. Závěr zjišťovacího řízení nemá časově omezenou platnost. Stavební úřad v řízení postupoval v součinnosti s dotčenými orgány, tedy i s KÚPK, OŽP, které byly poučeny o tom, že mohou v řízení uplatnit svá stanoviska. KÚPK, OŽP, žádné další své stanovisko, které by se vázalo k závěru zjišťovacího řízení, do řízení neuplatnil. Na věc nelze aplikovat ust. § 9a zákona č. 100/2001 Sb. v platném znění, a to ani analogicky. Odvolací orgán nesouhlasí s odvolatelem, že pokud jde o vliv na životní prostředí se stavební úřad pouze odkázal na závěr zjišťovacího řízení, potvrzený sdělením ze dne 19.05.2014. Jak lze z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistit, stavební úřad se touto problematikou zabýval například na straně 11. a nelze říci, že by pouze odkázal na závěr zjišťovacího řízení a vyjádření, jímž byla potvrzena jeho platnost a využitelnost pro řízení. Stavební úřad se zabýval též podmínkami závěru zjišťovacího řízení, přičemž, podmínku maximální rychlosti pohybu techniky v prostoru areálu betonárny zakotvil do podmínky 14. napadeného rozhodnutí. Zabýval se též další podmínkou týkající se úpravy křižovatky místní komunikace a silnice I/20. V místě byla povolena okružní křižovatka a podle ústní informace od KÚPK, odboru dopravy, který povolení vydal, v současné době byla již zahájena její realizace. Odvolatel dále namítá, že se stavební úřad vůbec nevypořádal s tím, že závěr zjišťovacího řízení nenabrazuje vyjádření orgánů státní správy, ani příslušná povolení podle zvláštních předpisů. Podle názoru odvolacího orgánu se nejedná o podmínku závěru zjišťovacího řízení, se kterou by se stavební úřad musel vypořádat, ale pouze o určité upozornění KÚPK. Žádost byla s ohledem na obsah stavebního záměru doložena potřebnými závaznými stanovisky, stanovisky a rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů.“. Soud proto má i tuto námitku žalobkyně za náležitě vypořádanou. Navíc samotná žalobkyně v žalobě připouští (a potvrzuje to i obsah odvolacího spisu), že žalovaný v reakci na stejnou námitku uplatněnou v odvolacím řízení postupoval podle § 149 odst. 7 správního řádu, když oslovil nadřízený dotčený orgán za účelem přezkoumání závazného stanoviska KÚ PK, které žalobkyně v územním řízení zpochybnila, přičemž MŽP, jako nadřízený dotčený orgán, svým stanoviskem ze dne 28. 2. 2022 potvrdilo závazné stanovisko KÚ PK. Lze proto uzavřít, že v daném případě nebyla důvodnou ani námitka žalobkyně o nedostatečné posouzení vlivu předmětné stavby na životní prostředí.

55. Rovněž i v případě třetí z žalobkyní namítaných vad rozhodnutí, a to tvrzený rozpor s § 92 odst. 2 stavebního zákona (pro nedostatečné posouzení námitek týkajících se skutečné kapacity předmětné stavby) se jednalo o velmi obecné zopakování odvolací námítka, se kterou se již vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně prakticky uvedla jen to, že se správní orgány s její námitkou týkající se skutečné kapacity záměru dostatečně nevypořádaly, přičemž v ostatním odkázala na čl. VI. svých námitek ze dne 31. 3. 2014. Jak se ovšem podává na str. 28 napadeného rozhodnutí, i tuto prakticky totožnou odvolací námitku žalovaný náležitě vypořádal, když uvedl zejména následující: „Není pravdou, že stavební úřad námitku uvedenou v článku VI. námitek ze dne 31.03.2014 nereflektuje. Jedná se o stejnou námitku, kterou odvolatel uvedl již v bodu VI. svých námitek, které stavební úřad obdržel dne 19.01.2012 a stavební úřad se jí v nyní

napadeném rozhodnutí zabývá (viz str. 17. - 19.) Odvolací orgán má za to, že se stavební úřad s námitkou týkající se kapacity záměru vypořádal dostatečně. Maximální výrobní kapacita 40 m³/hod je v daném případě dána použitou technologií a provozními podmínkami výroby, které výkon samotné betonárny snižují na uváděný výrobní výkon, přestože výkon samotné míchačky je uváděn 90 m³/hod. V DUR, v průvodní a souhrnné technické zprávě - (aktualizace z dubna 2020), která je podkladem rozhodnutí, se autorizovaný projektant maximální výrobní kapacitou betonárky (40 m³) též zabývá. DUR je podkladem rozhodnutí. Maximální výrobní kapacita betonárny 40 m³/hod je uvedena ve výrokové části napadeného rozhodnutí a nelze předjímat, že nebude dodržována.“. I v tomto případě nezbyvá, než na uvedené hodnocení žalovaného, které soud shledal dostatečným, odkázat.

56. Jelikož soud shledal správní uvážení žalovaného i stavebního úřadu v odborných otázkách ohledně souladnosti předmětné stavby s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona jako srozumitelné, logické, náležitě odůvodněné a s oporou v závazných stanoviscích dotčených orgánů, resp. v dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, tak takové posouzení správních orgánů aproboval. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2022, č. j. 10 As 276/2020 – 48 (body [33] a [34]) se podává následující: „Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu tedy není nabrát správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav. To ovšem neznamená nějakou „imunitu“ závěrů rozhodnutí (odborného) správního orgánu proti soudnímu přezkumu. Znamená to pouze, že správní soud sám nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů, které správní orgán vyslovil ve svém rozhodnutí. Nejedná se o nekritické převzetí závěrů daného správního rozhodnutí, ale správní soud se musí, aniž by rozhodnutí správního orgánu hodnotil po odborné stránce, zabývat zejména tím, zda rozhodnutí spočívá na úplných podkladech, zda správní orgán přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda rozhodnutí není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení.“
57. Soud uzavírá, že ze shora popsanych důvodů správní orgány v posuzovaném případě postupovaly správně, když žádosti o umístění předmětné stavby vyhověly, neboť předmětnou stavbu hodnotily jako v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona a současně nebylo prokázáno, že by umístěním a realizací záměru byly ohroženy zákonem chráněné zájmy, přičemž toto své posouzení správní orgány i náležitě odůvodnily. Soud v projednávané věci rovněž neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí.
58. Úplným závěrem soud pro úplnost uvádí, že stavební úřad na str. 5 až 8 prvostupňového rozhodnutí rozhodl a vypořádal námitky uplatněné v průběhu územního řízení ze strany účastníků řízení, a to včetně námitek OZNŘ č. 3.

VII.

Rozhodnutí soudu

59. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek směřujících proti napadenému rozhodnutí žalovaného nebyla důvodnou, soud ve výroku I. tohoto rozsudku žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

*VIII.
Náklady řízení*

60. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
61. Osoby zúčastněné na řízení nemají ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, a soud taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namíste náhradu nákladů řízení přiznat. Proto soud výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. července 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu